

I

Elvin en ik, we zouden naar Parijs maar we eindigden in Kruishoutem. Tenminste, zo kan je het zien. Je kan ook zeggen dat alles *begon* in Kruishoutem, dat klinkt ook wel goed, ‘het begon in Kruishoutem...’, dan is je verhaal al bijna af.

Mijn verhaal bedoel ik.

Ik ben Fay, zeventien jaar, ik heb een tattoo op mijn schouder en een gaatje in mijn hart. Verder ben ik normaal, je ziet niks aan me, ik ben goed in niet opvallen. Mijn moeder weet het niet eens, van die tattoo bedoel ik, niemand weet het, behalve Elvin. Elvin is mijn neef, hij is twintig en heeft geen tattoo maar wel een gele Mitsubishi Sapporo coupé uit 1980 met een grijs interieur en fijne zachte bekleding op de stoelen. Elvin noemt zijn auto ‘De Sapporno’, dan heb je meteen een idee van zijn humor. Ik noem het een verroeste pauperbak. Dat heeft niets met humor te maken, het is gewoon een feit. Hoewel, voor een auto van veertig jaar oud valt het wel mee met die roest, als je door je wimpers kijkt kan je net als Elvin prima negeren dat de auto van onderaf oplost, als een koekje dat je in de thee doopt.

Daarmee gingen we dus naar Parijs.

Ik had tegen Elvin gezegd dat hij niet mocht roken in de auto. Het was mijn manier om de baas te blijven tijdens de trip, door te zeggen dat hij iets niet mocht. Door mijn

strengere verbod schoten we niet erg op want hij stopte zo-
wat bij iedere P voor een rookpauze. Zo stonden we op een
smerig terreintje net over de grens in de volle zon, Elvin
stond tegen het geopende portier, met de rug naar mij toe.
De rook kringelde de auto in, en dat had hij best in de gaten.
Ik zat onderuitgezakt met gebogen knieën en de zolen van
mijn sneakers tegen het dashboard geplant, een houding
waarmee ik probeerde uit te drukken dat die lange rook-
pauzes van hem me totaal niet boeiden en dat ik nog steeds
de baas was. Vergeleken met de auto's die je nu ziet was
het dashboard van de Sapporo mooi en strak, er zaten vijf
ronde metertjes in: snelheid, toerental, benzine, en verder
weet ik het niet, eromheen een fraai gevormde boog, een
soort overkapping die eindigde waar ik mijn linkervoet
had gezet. Het stuurwiel was het mooiste, het was groot,
heel rank en zat op één punt vast – aan de onderkant, waar-
door het leek alsof het zweefde. Ja, het klinkt misschien
niet zo interessant, maar dat was waar ik de hele dag zo'n
beetje naar keek. Achter de smalle versnellingspook zat
een stokoude autoradio met een grote draaiknop waarmee
je de zenders moest zoeken in al het gekraak eromheen.
Dat vond ik leuk om te doen, het voelde alsof je je favoriete
muziek met engelengeduld uit de ruisende kosmos plukte.
Nu was de radio uitgeschakeld, want als we stilstonden
trok hij de accu leeg, volgens Elvin. Vanonder de motorkap
kwamen korte tikjes, om de paar tellen. En het was warm,
warm, warm. Drie kraaien pikten papiersnippers uit een
vuilnisbak, om en om alsof het een spelletje was. Er zijn
zeventienjarigen die al heel wat bereikt hebben, die volle
zalen toespreken of ergens kampioen in zijn. Er zijn zeven-
tienjarigen die staan te springen om hun examenjaar in te

gaan. Ik zat in een oude auto, in de hitte, op een parkeerterrein waar vrachtwagenchauffeurs in de bosjes poepen, met uitzicht op een volle vuilnisbak en ik voelde totaal niet de behoefte om ooit ergens kampioen in te worden of een volle zaal toe te spreken.

‘Laten we naar Parijs gaan,’ had Elvin gezegd en ik zei ja oké. Dat was twee dagen geleden. Normaal zou ik zeggen: ‘gast, ben je niet goed snik?’ maar er was niets normaal aan die avond, er hing iets in de lucht. We dronken bier bij hem op het kleine dakterras (dat eigenlijk van zijn bovenbuurman is, als hij nuchter is jaagt hij ons meestal weg), je kan er net met zijn tweeën zitten. De zon zakte achter de flats, de stad leek ziek van de warmte. Parijs, dat was precies het goede woord op dat moment. Je kon er zwemmen in fonteinen. Elvin had een slechte dag, hij was ontslagen als fietskoerier, hij had een klant uitgescholden voor nazi en daarna de pizza uit de doos gehaald en tegen het raam naast de voordeur geplakt. Hij wilde wel vertellen dat het een pizza quattro formaggi was, en dat-ie dus goed plakte, maar niet hoe het zover was gekomen: ‘Ik had het gewoon warm.’ Dat is leuk aan Elvin, hij is niet trots op zijn woede en schaamt zich ook nooit. De afgelopen zomer heb ik Elvin vaak opgezocht, hij heeft altijd lauw bier en dat roken van hem kalmeert me, zolang het op het balkon gebeurt en niet in huis of in de auto. Soms rook ik mee.

Komend jaar moest ik eindexamen doen, en niemand die in de gaten had dat school mij werkelijk niets kon schelen en dat examen nog minder. Dat niemand het zag komt omdat ik niet opval, dat had ik al gezegd, het is het enige waarvoor ik mijn best doe op school: niet opvallen. Dus ik

doe niet irritant tegen leraren, zelfs niet lomp of ongeïnteresseerd. Ik haal geen dramatische enen en tweeën, alleen zesjes, ik weet precies hoeveel antwoorden ik moet invullen om een zes te halen. Zo bleef ik weer een schooljaar keurig onder hun radar. Op een dag zal ik zo onopvallend zijn geworden dat ik op geen enkele radar meer verschijn, dan ben ik een schaduw. Ik zei dus ‘ja oké’, en Elvin glimlachte van oor tot oor, daarom zei ik er snel achteraan: ‘Alles beter dan school.’ Hij moest niet denken dat er voor mij niets leukers bestond dan met hem naar Parijs gaan.

We reden een uur of zo over de snelweg, uit de radio kwamen enkel jarentachtignummers. ‘Wild Boys’ en ‘Karma Chameleon’, ik kende die rommel ook nog. De kosmische ruis op de achtergrond maakte de muziek nog ouder dan die al was. Van het asfalt kwam een slurpend geluid, alsof het half gesmolten was, de wind jakkerde om mijn oren, het ging mooi samen met het geknetter uit de radio. We kwamen in een file terecht, er zat geen beweging meer in. In de verte hing een rookwolk, kilometers verderop moest iets gebeurd zijn. Voor ik het doorhad zat Elvin tóch te paffen in de auto, de rook blies hij het raam uit, maar dat maakte weinig verschil. Ik hing mijn onderarm uit het raam en verbrandde hem aan het portier. Naast ons, op de linkerrijstrook, stond een vrachtwagen die siste en pufte alsof hij het zelf heet had. Voor ons stond een zwarte SUV, twee kleuters op de achterbank zwaaiden naar ons. Elvin maakte de vergissing terug te zwaaien waardoor ze niet meer ophielden. Na een tijdje begon hij aan de radioknop te draaien, om een zender met verkeersinformatie te zoeken, maar er was geen enkel ander radiostation te vinden dan die met oude hits dus liet hij het erbij. ‘Vamos a la

playa'. De kleuters drukten hun lippen en wangen tegen de achterraut.

'Ik ga vragen of iemand weet wat er aan de hand is.'

Elvin stapte uit, liet het portier wijd openstaan en liep naar de SUV. Hij droeg teenslippers en flipflopte over de witte lijnen. Ik dacht: Hoe serieus neem je een reis naar Parijs als je teenslippers aandoet? Hij tikte drie keer op de ruit van de bestuurder van de SUV, net iets te hard en te dreigend denk ik, dus mooi dat het raampje niet omlaag schoof. Alle auto's hadden natuurlijk airco behalve wij, die rijkelui in de SUV zaten lekker met de ramen dicht in hun koude klimaatcapsule en hadden maling aan Elvin. Hij liet zich niet ontmoedigen, zwaaide pesterig en liep door naar de volgende auto. Ik kon niet goed zien wat daar gebeurde, kennelijk had hij wat vriendelijker op het raampje getikt en was hij nu in gesprek met de chauffeur. Toen hij terugkwam stak hij zijn middelvinger op naar de SUV.

'Er staat verderop een hooiwagen in de fik, alle rijstroken versperd,' zei hij toen hij weer naast me zat. Zijn humeur was duidelijk opgeknapt, er lag een spottend lachje om zijn lippen en hij had het gewichtige toontje van een leraar die de proefwerkstof opgeeft.

'De situatie is onder controle. We rijden zo weer Faytje.'

Wat had een hooiwagen op de snelweg te zoeken? Welke zielige god probeerde ons tegen te houden met een hooiwagen? En wat wist Elvin over de 'situatie' die 'onder controle' zou zijn? Had hij dat ook van die automobilist? Ik ken Elvin, hij heeft een overzichtelijke woordenschat waarmee hij zich trouwens altijd helder uitdrukt, maar dingen als 'de situatie is onder controle' zegt hij nooit. Hij heeft ook nooit een situatie onder controle. De kinderen

op de achterbank waren gestopt met zwaaien, ze staken nu hun middelvinger op, beide handen om en om in een ritmische beweging die ongeveer gelijkliep met de beat van ‘Vamos a la playa’. Ik zette de radio uit en negeerde de kleuters verder door opzij te kijken naar de vangrail.

We hadden onze telefoons thuisgelaten, dat was het hele idee van de trip, dat we onbereikbaar en onvindbaar zouden zijn, geen Snapchat, Instagram, TikTok, Google Maps. Ik had gelogen dat ik er geen probleem mee had. In werkelijkheid werd ik bloednerveus van het idee zonder telefoon te moeten leven, ik had hem op het laatste moment nog onder in mijn tas geduwd. En daarna er weer uit gehaald. Want ik ben braaf. Dat haat ik aan mezelf. Zelfs mijn tattoo is braaf. Een lotusbloem is een symbool voor allerlei mooie, brave dingen, dat kan je googelen. Dit zijn de redenen waarom ik een tattoo liet zetten, in willekeurige volgorde: 1. Omdat ik kan antwoorden ‘mijn tattoo’ als iemand vraagt ‘wat vind je het mooiste aan jezelf?’ (heeft nog nooit iemand gevraagd maar je moet op het ergste voorbereid zijn) 2. Om iets kleins en onbelangrijks te hebben waar ik later spijt van kan krijgen. Of om mijn right to fuck up op te eisen – dat komt ongeveer op hetzelfde neer. 3. Moet ik nog verzinnen.

Met dat gaatje in mijn hart kan ik makkelijk honderd worden. Het is een kleine aangeboren afwijking, een minuscule opening tussen de twee hartkamers. Met een stethoscoop kan je een hartruisje horen. Ja, wie doet dat nou ooit? Ik heb geeneens een stethoscoop. Volgens de cardioloog hebben heel veel mensen een hartruis, de meeste weten het niet eens. We hebben het er niet meer over. Honderd, soms hoop je echt dat je dat niet wordt. De

tattoo is tegen die tijd verbleekt en zal meer lijken op uitgedroogde vogelpoep dan op een lotusbloem. Daar denk je niet aan als je zo'n ding laat zetten, en ook daarna denk je daar heel erg niet aan.

Een kwartier later keek ik nog steeds naar hetzelfde stuk vangrail. De kleuters hadden zich omgedraaid, die zagen we gelukkig niet meer. Elvin floot een deuntje. Ik dacht: zo moet je niet doorgaan tot Parijs makker, dat trek ik niet, en ik stond op het punt het te zeggen. Opeens vloekte hij zo hard dat ik zijn vieze adem rook, hij gaf gas, stuurde scherp en reed met piepende banden de vluchtstrook op. Ik moest mijn stoel vastgrijpen, want gordels droegen wij niet, wij zochten de vrijheid, en gordels pasten daar niet goed bij. De auto blies een enorme wolk grijze rook uit, ik schaamde me, niet voor de andere automobilisten in die dure auto's, maar voor de bomen langs de weg waar de wolk heen trok. Ik vertelde de bomen dat ik nog nooit in een vliegtuig had gezeten, en hoopte maar dat ze het geloofden. Mensen geloven het namelijk nooit, terwijl het wel waar is. Via de afrit belandden wij in het Vlaamse dorp Kruishoutem, een dorp waar niets bewoog, alleen de lucht die trilde van de hitte.

'Dorst,' zei Elvin. 'Fucking dorst, ik wil verdomme cola!'

Dat leek meer op Elvin, qua woordenschat. Eigenlijk ben je een engerd, dacht ik, met je cola, je gepaf, je vette krullen en je kuiltje in je kin. Je vloeken stinken naar sigaretten en je haar naar frituurvet. Mijn moeder vertelde mij een tijd geleden dat ze mijn oom ook een engerd vond. De vader van Elvin dus. Ik hoor het haar nog zeggen: 'Die oom van je, daar moet je bij uit de buurt blijven.' Elvins vader komt nooit in de buurt, ik geloof dat ik hem al jaren niet

gezien heb, dus ik weet niet waar ze zich druk om maakt. Vroeger, en dan bedoel ik echt heel vroeger, smeed Elvin zijn autootjes naar me en gooide hij zand in mijn haar, dat soort shit, al bedoelde hij het niet kwaad. Ik wilde dingen bouwen, hij wilde dingen slopen, we vulden elkaar aan en dat hij bijna drie jaar ouder was heb ik nooit echt gemerkt. Ik had mijn vrienden niet voor het kiezen. Wie wel? Wie kiest zijn vrienden zoals je in de supermarkt uit honderd soorten koekjes kiest? Dat zou ik wel eens willen weten. Ik had Elvin, mijn neef, hij had een auto waarmee je naar Parijs kon.

Net buiten het dorp stond een benzinstation. *Nieuwe eigenaar, betere service* was te lezen op een bord dat aan een lantaarnpaal was vastgemaakt. Tegen de volgende lantaarnpaal stond een bord met de brandstoffen en de prijzen in knoeierige letters.

‘Ze hebben Super achtennegentig!’ Elvin klonk blij als een kind. ‘Dus we gaan even bijtanken, snap je? Super achtennegentig. En benzinstations zijn pakhuizen vol cola.’

Er waren twee oude pompen onder de overkapping die fijn schaduw bood, en een piepklein hok dat volgens Elvin dan waarschijnlijk een colapakhuis was. Hij zette de auto naast de eerste pomp. Ik zag dat het rolluik van het hok half neergelaten was en wilde hem daarop attent maken, maar hij stond al buiten. Toen pas zag ik tussen de twee benzinepompen in een oud mannetje zitten. Hij droeg een blauwe overall en een vale baseballpet en zat op een houten stoel waarvan de verf bladderde. Hij zoog aan een sjekkie naast de ‘verboden te roken’-sticker. Was deze oude kerel die veelbelovende nieuwe eigenaar? Ik glimlachte naar hem, uit het gezicht met diepe rimpels viel niets op te maken, behalve dat hij een zwaar leven moet hebben gehad.

‘Ha, de nieuwe eigenaar!’

Elvin klonk veel te joviaal, daar kon je problemen mee krijgen.

‘Snok die schoonheid hier maar vol Super achtennegen-
tig!’

Heel even dacht ik dat hij het over mij had, al noemde hij mij nooit schoonheid.

‘Die E-tien benzine komt er bij mij niet in,’ raaskalde Elvin verder. ‘Moderne rommel. Het is de pest voor je keer-
ringen en rubbers.’

De man kwam overeind, nam nog een hijs, de peuk in zijn mond was nu zo kort dat het leek alsof hij hem hele-
maal naar binnen zoog. Elvin was uitgestapt en had de benzineklep geopend.

‘E-tien, man, dan kan je d’r nog beter stookolie in flik-
keren. Wat u?’

De kerel schoot het minuscule peukje tussen duim en wijsvinger weg en stak een tankpistool in de Sapporo. El-
vin ouwehoerde maar door.

‘Het is een complot tegen automobilisten, die E-tien-
bagger, ze willen onze auto’s er langzaam mee slopen. Ze-
ker oldtimers als deze. Maar dat hoef ik u niet te vertellen!
Goed dat u daar niet aan meedoet hier. Supergoed, haha.
Nou, dat noem ik nog eens service!’

De pomp sloeg af. De man liet de tank doordruppelen tot veertig euro en hing de slang op.

‘En twee cola graag,’ zei Elvin. ‘Nee, doe maar vier.’

De man hield zijn hand op, een bleke, gegroefde hand-
palm. Zo’n hand waarbij ik me altijd afvraag wat die alle-
maal heeft aangericht in levens van anderen.

‘Co-ca Co-la.’

Elvin maakte er een drinkgebaar bij, haalde bankbil-
jetten uit zijn broekzak. De man bleef staan met die op-
gehouden hand.